

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **B. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ 60149/2017/ODSH/12, ze dne 6. 9. 2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, jímž byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Tohoto deliktu se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Opel, registrační značky XXX XXXX v rozporu s ust. § 10 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 15. 4. 2016 v době minimálně od 11:15 do 11:20 hodin (přestupek v tuto dobu zjištěn a zadokumentován) stál bez platného parkovacího poplatku či parkovací karty na parkovišti umístěném mezi ulicemi Žitná, Hronovická, Jindřišská a Arnošta z Pardubic v Pardubicích, před domem čp. 2877 - 2778, nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem v rozporu s dopravní značkou č. IZ 8a (zóna s dopravním omezením), čímž se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za tento správní delikt byla žalobci v souladu s ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále mu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

3. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. Vznasl mnoho jednoznačně účelových a typových námitek. Jednotlivé okruhy jeho žalobních bodů lze vymezit takto:

- i) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – pro nedostatek důvodů, nejasněno, že se skutečně jednalo o stání vozidla. Fotografická dokumentace je nepostačující k přijetí podstatných závěrů. Namítá různé skutečnosti související s dopravní značkou, jež byla porušena (umístění, pořízení fotodokumentace). Nebylo vyhodnoceno, že nedošlo k dopravní nehodě.
- ii) Rozhodnutí je dále vadné proto, že se správní orgán nezabýval materiální stránkou deliktu. Společenská škodlivost nebyla posouzena.
- iii) Namítá zákonnost zpoplatnění parkování na daném místě. V rozhodnutí není zdůvodněno, že dopravní značka byla skutečně umístěna na místě, kde byla nařízením obce stanovena zpoplatněná zóna a že obec vydala ceník v souladu se zákonem o cenách.
- iv) Namítá vady výroku, když bylo poukázáno na porušení dopravní značky IZ 8a, přičemž mělo být uvedeno omezení dopravní značkou IP 13c.
- v) Skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy. Jedná se totiž fakticky o absolutní odpovědnost provozovatele vozidla.
- vi) Žalobce odmítá, že by správní delikt zavinil.

vii) Napadené rozhodnutí je ve vztahu k žalobci diskriminační, neboť správní orgány přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. Odkázal na reportáž České televize.

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal s žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

6. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

7. Zcela úvodem soud konstatuje, že podaná žaloba se jeví být až za hranicí toho, kam může sahat ochrana (tvrzených a domnělých) subjektivních práv žalobce. Žalobce, resp. jeho advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, zneužívá systém soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ve správním řízení byl v dané věci zcela pasivní, podal pouze neodůvodněné blanketní odvolání či odpor a na výzvu k označení řidiče uvedl patrně záměrně nekontaktního cizince. Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu.

8. V otázce soudního přezkumu v takových případech se vyjadřoval kasační soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71. Soud zde závěry tohoto rozhodnutí opakovat nebude, neboť zástupci žalobce i žalovanému jsou bezpochyby známy. V nadsázce řečeno by se tak jednalo o mlácení prázdné slámy. Kasační soud setrvale uvádí, že je třeba se námitkami žalobců v těchto případech zabývat, což je uvedeno např. v dalších navazujících rozhodnutích ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47 nebo ze dne 30. 5. 2017, čj. 2 As 309/2015-48. Takto obecně pojatý naznačený postup se však v pochybných žalobách daného typu (v naprosté většině řidiče přestupce zastupoval Mgr. Jaroslav Topol, v době pozdější pak Mgr. Václav Voříšek) mívá s rozumným uspořádáním věcí. Princip plné jurisdikce soudu a jeho použití zde ve správním trestání dává smysl toliko s jeho vnitřním omezením (viz níže). Judikatorní snaha směřující k tomu, že téměř za všech okolností je třeba soudně přezkoumávat body správních žalob (byť jde o tzv. správní trestání) vystavěné na spekulativních tvrzeních v situaci, kdy v předchozím správním řízení je účastník pasivní, je cesta mylným směrem. V této konkrétní skutkově jednoduché věci (parkování vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku či s parkovací kartou na jasně vymezeném místě) totiž nedává příliš smyslu úvaha o jakési „sadě přesvědčivých důkazů opatřených správními orgány“, které budou přesvědčivé ve vztahu k námitkám spekulativní povahy, jež žalobce (jeho advokát) použije až v řízení před soudem. Správní orgán totiž při opatrování důkazů stěží může předem počítat s tím, že žalobce bude po celou dobu správního řízení zcela pasivní, své námitky ani nenaznačí, a teprve v rámci soudního přezkumu nastolí potenciální sporné otázky ať již skutkového či právního charakteru.

9. Pohledem prvotní úvahy soudu ve vztahu k podané žalobě a po zjištění obsahu správního spisu, s přihlédnutím na jeho minulou rozhodovací činnost v dané oblasti, je proto žaloba odsouzena k zamítnutí (viz body 6. až 8. shora).

10. K věci samé soud ze správního spisu zjistil, že podáním ze dne 30. 11. 2016 byla žalobci sdělena informace o pokračování ve správním řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a byl současně vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to přímo s určením úředních hodin a dále s tím, že po telefonické dohodě je možno sjednat jiný čas. Ve správním spise je založen záznam o provedení důkazů listinami obsaženými ve správním spise ze dne 19. 12. 2016 a ze dne 2. 6. 2017.

11. Dne 16. 6. 2017 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak již popsáno shora, přičemž podle odůvodnění správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že spáchaný přestupek byl řádně zadokumentován listinnými důkazy, přičemž z registru vozidel vyplynulo, že provozovatelem vozidla je žalobce, což žalobce nespornuje. Žalovaný rozhodnutím, které je napadáno žalobou, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že rozhodoval toliko o blanketním odvolání žalobce a přezkoumal věc tudíž z hledisek § 89 odst. 2 správního řádu.

12. Při rozhodování o věci samotné správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o přestupku, včetně fotodokumentace čtyř snímků místa parkování vozidla, odeslaného Městskou policií Pardubice ze dne 29. 6. 2016. Ve věci přestupku byla věc odložena, k projednání správního deliktu ústní jednání nařízeno nebylo.

13. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem - společností ODVOZ VOZU s.r.o. Ještě před tím na výzvu sdělil, že vozidlo řídil v předmětný čas pan K. O. s doručovací adresou v Brně. Tento zmocněnec (s.r.o.) a případně též advokát Mgr. Václav Voříšek opakovaně řidiče přestupce, případně provozovatele vozidel zastupují a staví obvykle obranu na typizovaných nepřípadných tvrzeních, čímž přestupkové a návazné řízení v různých fázích též stěžují, případně s dalšími osobami stěžují projednání věci po podání žaloby dle soudního řádu správního. Zmocněnec žalobce ani sám žalobce v řízení před orgánem I. stupně k meritu věci jakkoli nereagoval (pouze byl označen údajný řidič vozidla), byť měl či mohl mít k dispozici veškeré informace dostupné ve správním spise, které opatřila městská policie. Správní orgán, poté co se nepodařilo předvolat označeného řidiče, po odložení věci – přestupku a po informování žalobce o tomto úkonu, rozhodl a uložil žalobci sankci za spáchaný delikt. Své rozhodnutí řádně odůvodnil, odkázal na dokumentaci k deliktu. Dále odůvodnil i výši uložené sankce. Sankce byla uložena na samé spodní hranici.

14. Další reakcí zmocněnce žalobce na projednávanou věc (krom dřívějšího označení řidiče cizince samotným žalobcem) bylo toliko blanketní odvolání, na výzvu již nedoplněné.

15. Soud v této části navazuje na úvahy uvedené pod body 7. až 9. shora.

16. K žalobním bodům a následnému přezkumu soudem je třeba uvést, že není účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí opakovaně zkoumat závěry, které učinily správní orgány, pokud byly řádným způsobem a dostatečně odůvodněny. Již shora soud uvedl, že zástupce žalobce, případně jiné spolupracující subjekty (Ing. M. J., ODVOZ VOZU s.r.o., FLEET CONTROL, s.r.o.) zastupují řidiče – přestupce opakovaně. Svým postupem a vznesenými námitkami se snaží vytvářet podmínky stěžující správní řízení a spekulativním způsobem se snaží mařit postup a závěry správních orgánů.

17. Jedním z potenciálně velmi nebezpečných dopadů obstrukčních postupů zmocněnce či zástupce žalobce je možné dosažení toho, že za spáchaný přestupek či delikt nebude pachatel (včas) potrestán. To je vcelku nebezpečný společenský jev, neboť naše společnost, jejíž základy jsou vystaveny na židovsko-křesťanské civilizaci, je mimo jiné založena na tom, že po přestoupení pravidel má následovat trest vedoucí k nápravě. Zde patrně není třeba ani citovat některá z mnoha děl klasické literatury, která se zabývají nadneseným tématem. Narušení tohoto zavedeného a běžně uznávaného pravidla vede pak k úpadku společnosti.

18. V této věci se ze správního spisu podává, že žalobce v řízení před orgánem prvního stupně, které je podstatné pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, vůbec nereagoval (krom toho, že byl označen jakýsi údajný řidič vozidla – k tomu též na jiných místech odůvodnění). Ani v řízení odvolacím před správním orgánem nereagoval. Tento zvolený postup odvolatele poté předurčuje jak postup odvolacího správního orgánu a též správního soudu. Takto zvolenou strategii považuje soud za účelovou a obstrukční, tedy jednu z jejich verzí, jež zmocněnec žalobce využívá. V jiných soudu známých případech může být faktická argumentace snesena částečně v odvolacím správním řízení. Uvedené postupy zásadně snižují hodnověrnost a oslabují možnou sílu vznesených námitek.

19. V obdobných věcech porušení pravidel provozu (především parkování bez poplatku či překročení povolené rychlosti) zastupovaných totožnými zástupci Nejvyšší správní soud uvedl, že z jeho úřední činnosti je patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje desítky dalších přestupců a velmi často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou byla v projednávaném případě např. námitka nepřezkoumatelnosti, neústavnosti správního deliktu, otázka zpoplatnění parkování. Zpravidla se též jedná o věci, kde je přestupce (resp. jeho zmocněnec) ve správním řízení prakticky nečinný. Takové jednání je na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti. Tento názor byl vysloven též v rozhodnutí čj. 1 As 54/2017-38, ze dne 28. 6. 2017.

20. V dané věci je třeba uvést, že námitky uvedené v žalobě mají rysy jisté obecnosti. Jde zejména o námitku k významu dopravní značky, zpoplatnění parkování, uvádění osoby řidiče, který není kontaktní a u kterého vůbec vyvstávají pochyby, zde jde o existující osobu, omezení procesních práv, neprovedení dostatečných kroků při zjišťování osoby přestupce, či namítaná protiústavnost deliktu. Toto vše by soud mohl doložit spisovými značkami sporů vedených nejen u zdejšího soudu, a to včetně opakovaného označování nekontaktního cizího řidiče K. O. či F. S. (například ve věci zdejšího soudu pod zn. 52 A 24/2017). Uvedený výčet však považuje soud za nadbytečný,

neboť jak zástupci žalobce, tak žalovanému jsou tyto skutečnosti zcela jistě známy, popřípadě je lze dohledat i v ASPI či v databázi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

21. Soud se nemůže jakkoli spokojit s obvyklým přístupem žalobce (jeho zástupce), který má patrně vůli se téměř za každou cenu vykroutit z projednávaného přestupku a posléze správního deliktu. Činí tak postupem, který nemůže požívat právní ochrany, neboť se odkazuje na svá pouze domnělá práva nebo obecné právní zásady zneužívá. Pokud by soud přistoupil na argumentaci (hru) žalobce, nezbylo by mu v budoucnu vést například dokazování k tomu, zda a vůbec platí obecně přijímané základní fyzikální zákony či vztahy na úrovni vzorce $v = s / t$, případně zkoumaní toho, zda světlo, které dopadá na zemi má původ skutečně ze slunce. Takové řešení situace nemůže být cílem soudního řízení ani ochrany jeho účastníků.

22. Není jakkoli vyloučeno, že v řízení daného typu či jemu předcházejícímu zhodnocení situace na místě samém nemůže dojít k chybě, ostatně tak jako při každé jiné lidské činnosti. Nicméně pokud žalobce toto tvrdí (zde např. namítá okolnosti pořízení fotografií dopravní značky či vozidla), musí jít o tvrzení podložené a nikoli spekulativní. Mohlo by se např. stát to, že žalobce předloží relevantní a hodnověrný důkaz o tom, že se vozidlo nacházelo v daném čase na jiném konci ČR nebo v zahraničí a proto nemohlo být zastíženo na parkovišti v Pardubicích. Takový případ však nenastal, což ve výsledku znamená, že žalobce ve svých tvrzeních uvádí nepravdu (velmi korektně řečeno).

23. Zásada plné jurisdikce je promítnutím práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tedy práva na to, aby věc žalobce byla projednána před nezávislým a nestranným soudem, který by měl úplnou jurisdikci.

24. Uvedenou zásadu je třeba uvážlivě aplikovat též v situacích, kdy účastník správního řízení zůstává ve správním řízení (zčásti) nečinný, námitky vznese až v řízení před soudem a fakticky tím popírá smysl soudního řízení jako řízení přezkumného poté, co proběhlo řízení správní.

25. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 2 As 215/2014-43, ze dne 23. 4. 2015 uvedl: „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; přičemž omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (viz rozsudek č. j. 1 As 96/2008–115). Právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) tedy pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést. Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla

totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.“

26. K otázce pasivity účastníků (též tedy i ve věci kusých odvolání ve správním řízení) a zásadě tzv. plné jurisdikce v řízení před soudy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 10 As 24/2015-71, ze dne 2. 5. 2017 následující. Níže uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i na souzenou věc.

Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jím odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné.

Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstranění by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.

27. V rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva však uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor

správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

28. V daném řízení ohledně žalobce B. K. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Pro případ, že by byl označen kontaktní řidič, nic nevylučovalo jeho osobní účast na jednání, neboť byl předvoláván k podání vysvětlení. Účelem soudního přezkumu a též odvolacího správního orgánu (viz shora) je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů, postupovat tedy jinak než se v tomto řízení žalobce snaží soudu podsunout. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že shledá pachatele vinným a uloží mu sankci, není výrazem nerespektování práv žalobce.

29. V řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS).

30. V nyní posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání deliktu, plně postačovaly k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil porušení shora citovaných ustanovení zákona. Žaloba nemohla být úspěšná, neboť žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů. Správní orgány vycházely především z oznámení o podezření ze spáchání přestupku sepsaném příslušníky městské policie a dále měly k dispozici fotodokumentaci pořízenou na místě. Další dokazování nebylo na místě, soud zde nesdílí námitky žalobce stran fotografií. Správní orgány tak vycházely z dostatečných podkladů ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

31. Přitom žalobce měl možnost své konkrétní a důvodné námitky uplatnit v průběhu řízení prvostupňového orgánu, též před vydáním rozhodnutí, po odložení přestupkové věci či v odvolání. Žalobce tak až v žalobě, sám tak zamezil možnému přezkumu skutkového stavu (pokud by byl ovšem nutný). Skutkový stav byl v dané věci zjištěn dostatečně, nenastala situace s jakoukoli nejistotou, kterou by bylo třeba napravit prováděním dalšího dokazování, např. výsledky strážníků či policistů. K implicitně vyjádřené snaze o provádění dokazování ve věci účelových tvrzení žalobce proto soud nepřistupuje. Nutnost provádět další – dodatečné dokazování by totiž nastala toliko v situaci, kdy by ohledně zjištěného stavu nastaly faktické podložené reálné pochybnosti, nebo vznikly rozpory v provedených relevantních důkazech. K ničemu takovému nedošlo, rozpory tvrzené žalobcem jsou pouze jeho účelovými tvrzeními bez opory ve zjištěné skutečnosti.

32. Platí výše přijatý závěr, že žalobce (advokát jako jeho zástupce) již v řízení před správním orgánem a též v řízení před soudem postupoval a postupuje ryze účelově. Jeho námitkami, které nejsou podloženy jakýmkoli nosnými skutečnostmi a pouze se účelově snaží zpochybnit a nabourat závěry ze správního řízení, by nebylo třeba se detailně zabývat. Soud nicméně, především z důvodu úplnosti (viděno z pohledu námitek žalobce a setrvalé judikatury kasačního soudu) k žalobním bodům uvádí následující.

33. Krajský soud se předně ztotožnil s názorem žalovaného o dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci svědčícím pro spáchání správního deliktu, přičemž za pomoci provedených důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž neměly správní orgány žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a prokázaly, že se žalobce se deliktu dopustil. Výše zmíněný stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Správní orgány vyhodnotily důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a dospěly k logickému závěru, že žalobce parkováním jím vlastněného vozidla bez poplatku na místě vyhrazeném pro placené parkování naplnil podstatu uvedenou v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tím že porušil ust. § 10 odst. 3 ve vazbě na ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Žalovaný se nemusel vypořádávat s odvolacími námitkami, neboť nebyly nadneseny. K námitkám žalobce soud proto uvádí následující.

34. Především je v souhrnu třeba opakovaně uvést, že žalobní námitky soud považuje za účelové a spekulativní. Tento závěr je na místě proto, že se jedná o více méně opakovanou sadu obecných námitek používaných advokátem žalobce, kde jejich souvislost s danou věcí není vždy zcela na místě. Dále tento závěr soud činí v návaznosti na to, že vznesené námitky mohly být prezentovány již ve správním řízení, případně v jeho odvolací fázi. Správní soud v dané věci nebude nahrazovat činnost správního orgánu, a to jen proto, že žalobce skrze svého advokáta zvolil svoji obrannou taktiku výše popsaným způsobem. Pokud má žalobce skutečný zájem o některé z reakcí na své námitky, nechť čerpá z vyjádření žalovaného k žalobě. Soud se nemíní vyčerpávat v návaznosti na obstrukční a škodící přístup zástupce žalobce.

35. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů – soud s námitkou nesouhlasí. Prvně je třeba odkázat na skutečnost, že obě rozhodnutí správních orgánů spolu tvoří celek. Druhou podstatnou okolností je to, že žalovaný rozhodoval o blanketním odvolání žalobce. Třetím podstatným bodem je to, že předmětný správní

delikt spočíval ve zcela jednoduchém skutku, který byl dostatečně dokumentován fotograficky a popisem data pořízení této dokumentace. Za situace, kdy případný pachatel přestupku je nekontaktní a vlastník vozidla též nepřináší jakékoli skutkové či jiné okolnosti je zřejmé, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bude nést rysy obecného popisu věci a následně vyhodnocení po právní stránce. Pokud v odvolacím řízení opět není snesena jakákoli argumentace, bude orgán druhého stupně odkázán především na přezkum obecných předpokladů vydání rozhodnutí (zde s přihlédnutím k jednoduché podstatě skutku). Odůvodnění rozhodnutí soud považuje za dostatečné a v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, jsou z nich patrna důvody výroku, podklady, které byly využity i úvahy, kterými se orgán řídil. Soudu není z námitky zřejmé, co více žalobce v rozhodnutí žádá. Pokud snad uvádí, že z fotografií není zřejmé, že se jednalo o stání a nikoli o zastavení, má skutečně pravdu, toto se z principu fotografie skutečně nemůže podávat. Spekulativní argument žalobce je lehce vyvratitelný záznamem příslušníků městské policie, ze kterého plyne, že vozidlo bylo zastaveno bez pohybu na daném místě nejméně v době 5 minut. Okolnost, že nedošlo k dopravní nehodě, nemá bez dalšího jakýkoli vliv.

36. Námitka, že se správní orgán nezabýval materiální stránkou deliktu, byla vznesena až v řízení před soudem. Jde opět o typizovanou námitku bez skutkové opory ve věci. Soud zcela nesouhlasí s názorem žalobce, že posuzované jednání nenese znaky společenské škodlivosti. Totiž pokud by v dnešní době automobilové (a počítačové) civilizace nejen vyspělé Evropy každý parkoval vozidla, jak by se mu zachtělo, mělo by to zřejmé zkázonosné následky. Automobily jsou zde proto, aby sloužily lidem a nikoli naopak. Regulace a s tím spojené zpoplatnění parkovacích míst v centru města (platí přímo pro danou věc) je oprávněným a chráněným zájmem společnosti. Dále je k otázce tvrzené povinnosti hodnotit materiální stránku deliktu možné poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 114/2016-46, ze dne 24. 5. 2017, kde je uvedeno, že „... *ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).*

37. Žalobce namítá, že není zřejmé, zda zpoplatnění parkování na daném místě bylo skutečně v souladu s předpisy stanoveno. Námitka je paušalizovaná, spekulativní. Námitku uvádí opět až v soudním řízení, soud ji má proto za nevěrohodnou a opožděnou. Nadto, není předmětem soudního řízení, ani předcházející ho řízení správního to, aby bylo zkoumáno, zda dopravní značka byla umístěna oprávněně. Žalobce byl s dopravním značením v místě seznámen a měl se jím proto řídit. Pokud by snad námitku vznesl v průběhu správního řízení, mohlo se mu odpovídajícího vysvětlení dostat.

38. Vada výroku - dopravní značka IZ 8a – soud námitku žalobce nesdílí. Z celého znění výroku orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakého porušení

pravidel (zde ve formě zákona) se žalobce dopustil, resp. dopustil řidič, kterého nebyl schopen či ochoten řádně označit. Námitka opět uplatněna až v řízení před soudem.

39. Námitka, že skutková podstata deliktu je v rozporu s ústavními principy a základními právy byla uplatněna až v řízení před soudem. Tato námitka je opět obecná a typizovaná. Pokud by žalobce mínil svá domnělá práva skutečně hájit řádně, námitku by uvedl již v řízení před správními orgány, nestalo se tak. Soud jeho námitku nesdílí. Proč považuje za potřebné ukládat sankce za nedodržování pravidel a předpisů, včetně předpisů o parkování uvedl výše. K ústavnosti zákonné úpravy se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší právní soud. Stalo se tak například v rozsudku čj. 6 As 73/2016-40, ze dne 16. 6. 2016, jehož právní věta zní: „*Ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebyť nucen k sebeobviňování.*“ Obdobě Nejvyšší správní soud k ústavnosti uzavřel v rozsudku čj. 3 As 7/2014–21, ze dne 11. 12. 2014, v němž je vysloven tento závěr: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*“ Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, resp. též nálezením ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), totiž odmítl, resp. zamítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.

40. Náležitostí při posuzování shora popsaného správního deliktu není zkoumání zavinění vlastníka vozidla. Stání vozidla bylo dokumentováno dne 15. 4. 2016. Prokazování zavinění v uvedených případech pozbývá smyslu a na tom nemůže nic změnit

ani argumentace snesená žalobcem s odkazy na časově opožděnou novelizaci zákona o silničním provozu.

41. Ohledně námitky diskriminace ve srovnání s provozovateli zahraničních vozidel soud uvádí, že se jedná o spekulaci žalobce. Pokud žalobce poukazuje na jakýsi televizní pořad, tento nemůže být hodnověrným důkazem k vybranému tvrzení. Skutečností toliko může být, že přeshraniční interakce správních orgánů s vlastníky vozů může být složitější, což ostatně velmi dobře žalobce ví, neboť sám za řidiče účelově označil cizince. V popsané realitě dnešního dne soud jakoukoli diskriminaci nespatřuje. Rovněž státní orgány mají povinnost se chovat ekonomicky, a proto nemá smyslu vynakládat nadměrné prostředky k dosažení potřebného cíle.

42. Dále je k žalobě třeba uvést, že povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, automaticky neznamená, že správní orgán a posléze i soud bude vyvracet jakékoliv pochybnosti či prověřovat verze účelové obrany uplatněné účastníkem řízení. Ostatně k takovým účelovým námitkám uvedl Ústavní soud, že prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp.zn. II. ÚS 1050/15). Pokud by správní orgány či soudy přistoupily na tuto účelovou a obstrukční strategii, tak by ad absurdum musely prověřovat jakékoliv účelově vznesené pochybnosti a verze účelové obrany přestupce týkající se přestupku, resp. deliktu, např. by pak musely prověřovat obdobné další možné takové pochybnosti o tom, zda vůbec příslušníci byli v době provádění dokumentace deliktu na místě, zda dokonce nezfalšovali výstup při fotografování, zda dopravní značka byla stále na místě atd.

43. Účelem soudního přezkumu a následného obsahu rozsudku pak není reagovat (někdy i opakovaně) na veškeré námitky žalobce, nýbrž postavit najisto, že správní řízení proběhlo v zákonném rámci a že podkladový skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud nemusí reagovat na jakoukoli výhradu žalobce, pokud proti tomu obстоjí dostatečně zjištěný skutkový stav a odpovídající právní posouzení včetně vyhovujícího správního uvážení v mezích daných zákonem, např. co se týče výše stanovené sankce.

44. Soud považuje za nutné opakovaně připomenout pojetí zásady oficiality (viz shora) v daném řízení. Tato zásada, jako v jiném správním řízení, znamená, že důkazní břemeno je na správním orgánu. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku či deliktu některý z důkazů v dostatečné míře zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamená, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).

45. Žalobce zůstal pouze v rovině těchto účelových zpochybnění (již jen tím, že je uplatnil až v řízení soudním), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud není povinen

provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

46. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 13. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu